

mig ved Enkeltheder. Jeg vil kun gentage, at det forekommer mig, at en Kodificering som den foreslaaede er meget ønskelig, og at jeg fra min Side vil bidrage til, at der kommer til at fremgaa en Lov af det foreliggende Lovforslag. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Sagen til videre Behandling og nærmere Prøvelse i Udvalg.

Marie Hjelmer: Jeg skal ligesom den ærede foregaaende Taler begynde med at udtale min Tilfredshed med, at det Forslag, der i Sommeren 1922 blev fremsat her i Tinget om en Kodificering af Bestemmelserne angaaende unge Menneskers Arbejdstid, er blevet fulgt, saa at der nu foran os ligger et Lovforslag, som samler alle de forskellige Bestemmelser. Det har i Virkeligheden været ganske utaaleligt, at man, naar man vilde undersøge, hvorledes Forholdene laa paa de forskellige Steder, maatte søge i mange forskellige Love.

Det Udvalg, der blev nedsat i 1922, maa efter den Tid, det har anvendt, have haft et stort Arbejde. Det er nemlig 2 Aar, dette Arbejde har taget. Først i Efteraaret 1924 har Udvalget — eller Kommissionen — afgivet Betænkning og fremsat sit Forslag til en samlet Lov om Arbejdstid for unge Mennesker. Jeg vilde have fundet det mere formaalstjenligt, om man havde kaldt selve dette Lovforslag Forslag til Lov om Børns og unge Menneskers Arbejdstid, for det er jo i Virkeligheden Tiden, vi stadig beskæftiger os med. Vi beskæftiger os her ikke alene med de Børn og unge Mennesker, som arbejder i Haandværks-, Industri- og Transportvirksomhed — det var jo kun dem, vi sidste Gang, i Rigsdagssamlingen 1921—22, havde med at gøre —, men der er nu ogsaa draget andre Virksomheder ind i Lovforslaget, med Hensyn til hvilke vi faar at vide, hvorledes Arbejdstiden skal ligge. Der er Gæstgiverier og Beværtninger, Forlystelsesetablissementer, Kontorer, Butikker, Udleveringssteder og Lagre, hvor man ofte i temmelig stor Udstrækning ser Børn anvendt i Arbejdet.

Jeg glæder mig baade af moralske og fysiske Grunde over, at kvindelige mindre-aarige nu ikke maa beskæftiges i Beværtninger efter Kl. 8 Aften, at Drengene fra 14 til 16 Aar ikke maa beskæftiges dér efter Kl. 10; samt at unge fra 16 til 18 Aar ikke maa være der længere end til Kl. 12. Jeg deler her ganske den ærede første Talers Beklagelse over, at det oprindelige Forslag ikke er blevet fulgt, saaledes at Drengene — for det maa man jo kalde dem, naar de ikke er mere end 16 Aar — fra 14 til 16 Aar ikke maa be-

skæftiges saadanne Steder efter Kl. 8. Jeg synes nok, man kunde have ønsket, at disse Drengene kunde slippe fri ved 8 Tiden.

Jeg kan fuldt og helt paaskønne, at vi nu for første Gang faar vedtaget Beskyttelsesregler for de unge under 18 Aar, som er beskæftiget med Kontorarbejde. Det er jo naturligt, at man er tilbøjelig til mest at gaa ind paa de Omraader, hvortil man har noget Kendskab, og jeg har nu været i det Tilfælde paa nært Hold at se, hvorledes unge Lærlinge i Banker anvendes. Jeg har set, hvorledes det gentages ustandseligt, at de holdes tilbage i deres Bankarbejde indtil Midnat. Det kan i visse Perioder, f. Eks. ved Regnskabsopgørelser, fortsættes saaledes 2—3 Uger i Træk, hvor de unge aldrig kommer i Seng før Klokkeren henad 12 $\frac{1}{2}$. Derfor maa jeg med Glæde hilse den ny Bestemmelse, at man her sætter en Grænse ved Kl. 10 Aften, og jeg vil saa blot haabe og henstille til den højtærede Socialminister, at Ministeren ikke alt for ofte lader sig overtale til at give Tilladelse til Afgivelser herfra under det Paaskud fra Arbejdschefen, at disse to Nattetimer skulde være nødvendige for vedkommende unge Persons Uddannelse, for jeg tror virkelig ikke, at en saadan Paastand vil kunne sagligt begrundes.

Som Lovforslaget nu foreligger for os, er det omtrent uforandret Kodificeringsudvalgets Forslag. Jeg har allerede peget paa et Par Fremskridt, som det byder paa. Jeg vil ogsaa gerne udtale min Tilfredshed med, at unge Personers Arbejdstid i Haandværks-, Industri- og Transportvirksomheder nu bliver lagt saaledes, at deres Arbejdsdag normalt hører op Kl. 6. Efter den Lov, vi sidste Gang vedtog om dette Forhold, Lov Nr. 313 af 10. Juli 1922, kan Arbejdstiden fortsættes til Kl. 7 Aften. Derimod anser jeg det for beklageligt, at man har fastholdt Bestemmelsen om, at unge Mennesker maa anvendes i Bagerivirksomheder allerede Kl. 4 om Morgenen. Dette Spørgsmaal har jo altid været et Stridsspørgsmaal, og Striden er der nok endnu. Naar jeg ser paa, hvordan Forholdene har udviklet sig, og hvorledes de ligger i Øjeblikket, forstaar jeg, at det er et næsten uløseligt eller maaske et uløseligt Stridsspørgsmaal for Tiden. Jeg tror, det maa være det, siden den højtærede Socialminister har set sig nødsaget til at fravige sit oprindelige, gode Forslag om, at Børn og unge Mennesker i Bagerivirksomheder først maatte begynde deres Arbejde Kl. 6 om Morgenen. Jeg er altsaa bange for, at vi maa lade dette ligge, hvor beklageligt det end er. Jeg skal ikke her